

Темна-темна історія

У темному-темному будинку в темній-темній кімнаті на темній-темній підлозі стояв чорний-пречорний ліхтар. А від чорного-пречорного ліхтаря по підлозі тягнувся світлий-пресвітлий промінь. Тим променем, швидко перебираючи лапками, біг круглобокий павук. Теж доволі темний. Він мав би бігти й далі напрямці, як йому вказував промінь світла, але чомусь звернув і зник у темряві. Андрій ухопив ліхтар і кружальце світла забігало по стіні, по стелі — розганяло темряву. Але павук десь подівся.

— Вимкни! Вимкни негайно! — полохливо загукала з сусідньої кімнати бабАлла. — Вимкни, бо зараз нам буде!

Андрій швидко засунув ліхтар під светр. Тепер у нього начебто було чарівне сяйливе черево, що тьмяно світилося. Андрій став водити туди-сюди ліхтарем під светром, пошепки промовляючи:

— Промінь чарівного пуза, розкрий секрет і висвіти таємниці! Піу-піу-піу! Піп-піп-піпп....

— Хі-хі-хі.

Андрій завмер. Це точно не він хихотів щойно. І, здається, не бабАлла. А більше в будинку нікого не було.

— Е-е-е-е... Піу? — несміливо перепитав Андрій.

— Піу-піу! Хі-хі-хі! — знову почулося десь в Андрія за спиною. Він рвучко розвернувся і завмер. Посеред темної-претемної кімнати мерехтіло блакитне сяйво. Схоже на димок, у глибині якого опадають дрібнюсінькі вогники феєрверку. Так, наче всередині цього диму вибухнула фосфорна бомба. Андрій колись бачив шматочки палаючого фосфору — вони так само красиво падали і були схожі на святковий феєрверк! А потім сусід боляче вхопив його поперек живота й закинув у погріб. Андрій тоді забився й дуже образився. А коли за добу він слідом за бабусею виліз із погребя, то побачив, що над селищем підіймалися чорно-сірі дими, деякі хати згоріли. Сусіди ходили й присипали лопатами купи, що димилися й страшенно смерділи. Фу. Добре, що зараз не смерділо. І вогники не опадали на підлогу. Андрій зробив крок убік. Димок посунувся за ним. «Може, це щось просвічує знадвору? Але ж вони з бабусею завісили тут вікна різними покривалами дуже щільно. Андрій ступнув два кроки ліворуч. Хмарка так

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

само рушила за ним. Він відступив на крок назад. Із хмарки визирнуло обличчя й сказало:

— Ти бальними танцями займаєшся? А що за танець ми зараз розучуємо?

Андрій відскочив, перечепився через банки з консервованими огірками й гепнувся на підлогу.

— Хі-хі-хі! — противненько зареготала хмарка.

Андрій підхопився і рвонув в іншу кімнату, де на намощеній на підлозі постелі вже дрімала бабуся. Не вагаючись, пірнув до неї під ковдри.

— От і правильно. Спатки, — сонно промовила бабуся, щільніше накриваючи Андрія.

Він лежав під двома ковдрами ще й під пальтом і слухав, як стукотить його серце, так швидко-швидко: тук-тук-тук-тук-тук-тук. Коли стукіт трохи уповільнився, Андрій визирнув зі сховку, відсунув рукав пальта, яке лежало зверху — для тепла, покліпав. Суцільна пітьма. Навіть ліхтарик не світиться, який він впустив, коли біг. Хоч би не зламав його — бабуся ой як сваритиме! Але вставати й шукати ліхтарик не наважився. Щільніше загорнувся в ковдри, відчув, як зігріваються змерзлі пальці, зітхнув і заснув.

Удень воно якось видніше

На щастя, ліхтарик не зламався, а просто вимкнувся. Цим ліхтариком бабуся дуже дорожила: коли почалися обстріли, зникла електрика. Вони мали в запасі кілька свічок, але бабуся їх берегла й дуже економила. А цей ліхтарик колись Андрієві хрещений подарував. Він був класний! Ліхтарик тобто, а не хрещений. Хоча хрещений також класний: завжди хороші подарунки приносив. От цей ліхтарик, наприклад, міг працювати від батарейок або заряджатися від сонця, бо був із маленькою сонячною панелькою. Андрій перевірів, чи працює ліхтарик, і поклав його в шафку — пізніше віднесе на сонечко заряджатися, бо зараз накрапав дощ.

— Привіт! — блакитна хмарка заіскрилася просто перед Андрієм.

— Е-е-е-е... — промимрив Андрій і розвернувся в інший бік.

Хмарка плавно припливла до його обличчя. Андрій зробив кілька кроків убік. Хмарка рушила за ним. Андрій швидко обігнув хмарку й забіг в іншу кімнату. Хух — нема! Хоча... нахабна хмаринка просочилася крізь стіну і знову була поряд.

— Я-а-а... я нічого такого не бачу. Я просто сиджу й читаю...

Андрій узяв книжку зі столу й намагався зануритися в пригоди юних чарівників.

— Ось ти який! — почулося ображене.

І стало тихо. Але ненадовго: дверцята шафки моторошно зарипіли й почали повільно-повільно відхилятися. Так повільно-повіль-

но-повільно: «ри-и-и-и-ип-рип-ри-и-и-и-ип-ри-и-и-и-и...» І раптом: «ХРЯЦЬ!» — голосно зачинилися. Андрій аж підскочив. І знову дверця-та стали повільно-повільно, порипуючи, відхилитися. Хряць!

— Андрію, припини бахати буфетом! — гукнула бабуся.

— Це не... це не буфет, — відповів Андрій, а тоді повернувся до блакитної хмарки. — Припини!

— Припиню, якщо ти зі мною привітаєшся, — відповіла нахабна хмаринка й загрозливо захитала дверцятами.

— Ну привіт.

— Яке ще «Ну привіт!»... Маєш сказати: «Доброго ранку, Явдусю!» — промовила хмарка.

— Я не Явдусь. Я Андрій.

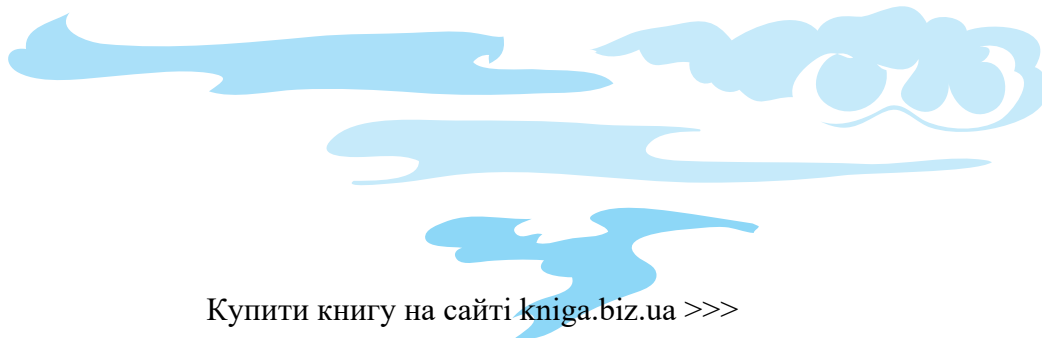
— Ти дурний якийсь! Я знаю, що ти Андрій! Це я — Явдуся! Явдошка. Явдоха, — промовила хмарка й перетворилася на напівпрозору блакитну дівчинку в довгій сорочці, з волоссям до плечей і з невеличкою квіткою над лівим вухом.

— Явдоха?

— Краще Явдуся. Я привид-дівчинка.

— Привид? Тобто дівчинка? Тобто привидниця? Нє, схоже на провідницю. Привднйша? Привиднеса? Е-е-е-е... Дуня-привидуня? О! Явдуся-привидуся!

— Привидуся? А мені подобається! — мовила вона й закружляла по кімнаті. — Явдуся-привидуся, Явдуся-привидуся! У-у-у-ух! — і зникла, розчинившись у повітрі.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>